

Infrastruktura drogowa a kolejowa

– zasady dostępu

Maciej Kruszyna, Krystian Mularczyk

W planach rozwoju i w opracowaniach strategicznych (np. Biała Księga „Plan utworzenia jednolitego europejskiego obszaru transportu (...)” z roku 2011, por. opis w Przeglądzie Komunikacyjnym, numery: 5-6, 7-8 i 9-10/2011) wskazuje się na potrzebę zwiększenia roli kolei w transporcie osób i towarów, integracji różnych form transportu oraz wyrównywania dostępu do konkretnej infrastruktury. Autorzy podjęli się próby zestawienia obowiązujących w Polsce regulacji dotyczących transportu drogowego i kolejowego. W poprzednim artykule (numer 1/2013) opisano regulacje w zakresie własności i zarządzania. Niniejszy artykuł dotyczy dostępu do infrastruktury. Przegląd regulacji opatrzony jest komentarzem, który autorzy traktują jako zachętę do polemiki i dyskusji. Redakcja Przeglądu Komunikacyjnego zachęca do nadsyłania listów i artykułów dotyczących powyższej tematyki. W przygotowaniu jest kolejny artykuł dotyczący zasad planowania, nadzoru i finansowania inwestycji infrastrukturalnych.

dr inż. Maciej Kruszyna
Politechnika Wrocławska,
Katedra Dróg i Lotnisk
maciej.kruszyna@pwr.wroc.pl

mgr Krystian Mularczyk
Radca Prawny
krystianmularczyk@wp.pl

Transport kolejowy

Na podstawie Ustaw: [4] i [7] w przewozie osób możemy wyróżnić: przewóz o charakterze użyteczności publicznej, przewóz na podstawie decyzji o otwartym dostępie, pasażerski przewóz okazjonalny.

Przewóz o charakterze użyteczności publicznej to (art. 4 p. 19c [4] i art. 4 ust. 1 p. 12 [7]): powszechnie dostępna usługa w zakresie publicznego transportu zbiorowego wykonywana przez operatora publicznego transportu zbiorowego w celu bieżącego i nieprzerwanego zaspokajania potrzeb przewozowych społeczności na danym obszarze.

Zgodnie z rozdziałem 5b [4] można określić zasady organizacji przewozów o charakterze użyteczności publicznej. Umowy o świadczenie usług publicznych zawierane są przez organizatorów publicznego transportu kolejowego tj. właściwą jednostkę samorządu terytorialnego albo ministra właściwego do spraw transportu, zapewniającą funkcjonowanie publicznego trans-

portu zbiorowego na danym obszarze wyłącznie na podstawie i w zakresie określonym w obowiązujących planach transportowych. Prezes UTK opiniuje projekt planu transportowego, w zakresie kolejowych przewozów pasażerskich, w terminie 21 dni od dnia jego doręczenia. Organizator publicznego transportu kolejowego przekazuje Prezesowi UTK projekt planu transportowego przed jego uchwaleniem lub wydaniem wraz z dokumentacją stanowiącą podstawę oceny uwarunkowań, o których mowa w art. 12 ust. 2 ustawy [7], w zakresie określonym przez Prezesa UTK. Nie zajęcie stanowiska w terminie, o którym mowa w ust. 1, uznaje się za pozytywne zaopiniowanie projektu planu transportowego. Prezes UTK opiniuje, pod względem zgodności z planem transportowym, projekt umowy o świadczenie usług publicznych w zakresie kolejowych przewozów pasażerskich, w terminie 21 dni od dnia jego doręczenia.

Organizator publicznego transportu kolejowego przekazuje do zaopiniowania Prezesowi UTK projekt umowy, o której mowa w ust. 1, na 30 dni przed wszczęciem postępowania o udzielenie zamówienia w trybie przepisów ustawy [5] lub wszczęciem postępowania o zawarcie umowy koncesji w trybie przepisów ustawy [6] albo przed bezpośrednim zawarciem umowy, o którym mowa w art. 22 ust. 1 ustawy [UPZT].

Nie zajęcie stanowiska w terminie, o którym mowa w ust. 1, uznaje się za pozytywne zaopiniowanie projektu umowy o świadczenie usług publicznych w zakresie kolejowych przewozów pasażerskich. Organizator publicznego transportu kolejowego przekazuje Prezesowi UTK, potwierdzoną za zgodność z oryginałem przez tego organizatora, kopię umowy o świadczenie usług publicznych w zakresie kolejowych przewozów pasażerskich, w terminie 7 dni od dnia jej zawarcia.

Przewóz na podstawie decyzji o otwartym dostępie to przewóz osób na podstawie uprawnienia do wykonywania kolejowych przewozów pasażerskich na podstawie

decyzji o przyznaniu otwartego dostępu. W regulacjach można wyróżnić okres przejściowy (do końca 2016 r.). Zgodnie z art. 78 ustawy [UPZT] pasażerscy przewoźnicy kolejowi świadczący usługi regularnego przewozu osób, nie muszą składać wniosków o wydanie decyzji o przyznaniu otwartego dostępu do infrastruktury na 5 najbliższych rocznych rozkładów jazdy tj. 2011/2012, 2012/2013, 2013/2014, 2014/2015 oraz 2015/2016. Wyżej wymienieni przewoźnicy nie muszą również przedstawiać zarządcy infrastruktury umów o świadczenie usług publicznych. Za uprawnienia umożliwiające składanie wniosków na dotychczasowych zasadach należy uznać licencję i certyfikat bezpieczeństwa. Zgodnie z § 3.1. rozporządzenia [1] przewoźnik kolejowy uzyskuje prawo dostępu do infrastruktury kolejowej po przedłożeniu zarządcy:

- poświadczonej kopii ważnej licencji,
- poświadczonej kopii ważnego certyfikatu bezpieczeństwa lub poświadczonej kopii ważnego świadectwa bezpieczeństwa,
- oświadczenia przewoźnika, że do realizacji przejazdów będzie wykorzystywał tabor spełniający warunki określone w przepisach wydanych na podstawie art. 20 ustawy o transporcie kolejowym.

Posiadanie przez przewoźników kolejowych wymienionych dokumentów i ich przedłożenie zarządcy infrastruktury jest wystarczające w okresie przejściowym do uzyskania prawa dostępu do infrastruktury kolejowej. Natomiast prawo do korzystania z przydzielonych w rozkładzie jazdy tras pociągów przewoźnik kolejowy nabywa po zawarciu z zarządcą umowy o udostępnienie infrastruktury kolejowej.

Zgodnie z przepisami przejściowymi ustawy [UPZT] przewoźnicy nie muszą w momencie składania wniosków o przydzielenie trasy pociągów na rozkład jazdy pociągów przedstawiać zarządcy infrastruktury decyzji o przyznaniu otwartego dostępu, jak również umów o świadczenie usług publicznych, jak to określa art. 29 ust. 1c i ust. 1d pkt 1 i 2. Konsekwentnie, zarządców in-

frakstruktury nie obowiązują zapisy art. 30 ust. 1a ustawy [4] i mogą oni planować trasy pociągów pasażerskich w rozkładzie jazdy pociągów wyłącznie na podstawie przyjętych od przewoźników kolejowych wniosków o przydzielenie trasy pociągów.

Przepisy przejściowe ustawy [UPZT] obowiązują nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2016 r. Po okresie przejściowym, a więc na rozkład jazdy pociągów 2016/2017 zarządca infrastruktury, zgodnie z art. 30 ust. 1a ustawy [4] będzie planować trasy pociągów na podstawie zawartych umów o świadczenie usług publicznych lub decyzji o przyznaniu otwartego dostępu. Zatem, do momentu złożenia do zarządcy wniosków na przydzielenie trasy pociągów na roczny rozkład jazdy pociągów (6 miesięcy przed wejściem w życie rocznego rozkładu jazdy pociągów) przewoźnicy muszą posiadać zawarte umowy na świadczenie usług publicznych lub decyzje o przyznaniu otwartego dostępu i przedłożyć je zarządcy w momencie składania do wniosków o przydzielenie trasy pociągów.

Zgodnie z rozdziałem 5c [4] można określić zasady organizacji przewozu na podstawie decyzji o otwartym dostępie. Przewóz osób w transporcie kolejowym nie będący przewozem o charakterze użyteczności publicznej może być wykonywany przez przewoźnika kolejowego na podstawie decyzji o przyznaniu otwartego dostępu. Decyzję w sprawie wykonywania przez przewoźnika kolejowego przewozów w ramach otwartego dostępu na danej trasie wydaje, za opłatą, Prezes UTK na podstawie wniosku złożonego przez przewoźnika kolejowego, po przeprowadzeniu analizy wpływu działalności określonej we wniosku na warunki ekonomiczne usług świadczonych na tej samej linii na podstawie umowy o świadczenie usług publicznych.

Strony powyższej umowy są obowiązane do dostarczenia Prezesowi UTK, na każde jego żądanie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia żądania, dokumentów, informacji i wyliczeń niezbędnych do przeprowadzenia analizy, o której mowa powyżej. Prezes UTK może odmówić wydania decyzji o przyznaniu otwartego dostępu w przypadku stwierdzenia, że działalność określona we wniosku przez przewoźnika kolejowego wpłynie na warunki ekonomiczne usług świadczonych na tej samej linii na podstawie umowy o świadczenie usług publicznych, skutkując:

- wzrostem poziomu rekompensaty wypłacanej przez organizatora operatorowi publicznego transportu kolejowego o więcej niż 10% w stosunku do poziomu wynikającego z umowy o świadczenie usług publicznych lub
- zakłóceniem regularności przewozów pasażerskich, z uwzględnieniem natężenia ruchu na linii kolejowej oraz potrzeb podróży.

Decyzja o przyznaniu otwartego dostępu jest wydawana na okres nieprzekraczający 5 lat.

Prezes UTK cofa decyzję o przyznaniu otwartego dostępu w przypadku:

- wystąpienia rażącego naruszenia warunków określonych w decyzji;
- zaprzestania wykonywania przewozów przez co najmniej 6 miesięcy z przyczyn leżących po stronie przewoźnika kolejowego.

Decyzja o przyznaniu otwartego dostępu wygasa w przypadku:

- cofnięcia uprawnienia do podejmowania i wykonywania działalności w zakresie transportu kolejowego;
- likwidacji albo ogłoszenia upadłości przedsiębiorcy, któremu decyzja została wydana;
- upływu okresu, na jaki decyzja została wydana;
- zrzeczenia się wykonywania przewozu przez przewoźnika, któremu decyzja została wydana, i wydania decyzji o jej wygaśnięciu.

Prezes UTK dokonuje okresowej kontroli działalności przewoźników kolejowych wykonujących usługę w ramach otwartego dostępu w zakresie warunków jej wykonywania określonych w decyzji o przyznaniu otwartego dostępu.

Pasażerski przewóz okazjonalny to jednorazowy przewóz w zakresie pasażerskiego transportu kolejowego mający na celu zaspokojenie potrzeb przewozowych nieprzewidzianych w realizowanych na danej linii przewozach w ramach umowy o świadczenie usług publicznych lub na podstawie decyzji o przyznaniu otwartego dostępu.

Zgodnie z Rozdziałem 5d [4] można określić zasady organizacji pasażerskich przewozów okazjonalnych. Okazjonalny przewóz na linii kolejowej realizowany jest w granicach wolnej przepustowości infrastruktury. Podmiot zainteresowany realizowaniem przewozu okazjonalnego składa wniosek do zarządcy co najmniej na 7 dni przed planowanym przewozem. Zarządca, w ramach wolnej przepustowości infrastruktury, uwzględnia wniosek i określa szczegóły wykonania przewozu w umowie o udostępnienie infrastruktury kolejowej.

Transport drogowy

Ustawa [3] określa zasady podejmowania i wykonywania: krajowego transportu drogowego; międzynarodowego transportu drogowego; niezarobkowego krajowego przewozu drogowego; niezarobkowego międzynarodowego przewozu drogowego. W powyższym zakresie Ustawa wyróżnia też poszczególne rodzaje przewozów wykonywane w zakresie transportu drogowego:

- 1) przewóz regularny – publiczny przewóz osób i ich bagażu w określonych odstępach czasu i określonymi trasami, na zasadach określonych w ustawie [2];
- 2) przewóz regularny specjalny – niepubliczny przewóz regularny określonej grupy osób, z wyłączeniem innych osób;
- 3) niezarobkowy krajowy przewóz drogowy – przewóz na potrzeby własne wykonywany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) niezarobkowy międzynarodowy przewóz drogowy – przewóz na potrzeby własne wykonywany z przekroczeniem granicy Rzeczypospolitej Polskiej;
- 5) przewóz wahałowy – wielokrotny przewóz zorganizowanych grup osób tam i z powrotem, między tym samym miejscem początkowym a tym samym miejscem docelowym, przy spełnieniu łącznie następujących warunków: każda grupa osób przewiezionych do miejsca docelowego wraca do miejsca początkowego, miejsce początkowe i miejsce docelowe oznaczają odpowiednio miejsce rozpoczęcia usługi przewozowej oraz miejsce zakończenia usługi przewozowej, z uwzględnieniem w każdym przypadku okolicznych miejscowości leżących w promieniu 50 km;
- 6) przewóz okazjonalny – przewóz osób, który nie stanowi przewozu regularnego, przewozu regularnego specjalnego albo przewozu wahałowego;
- 7) przewóz kabotażowy – przewóz wykonywany pojazdem samochodowym zarejestrowanym za granicą lub przez przedsiębiorcę zagranicznego między miejscami położonymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Podjęcie i wykonywanie transportu drogowego opiera się na uzyskaniu:

- 1) licencji – decyzja administracyjna wydana przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego lub określony w ustawie organ samorządu terytorialnego, uprawniająca do podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego;
- 2) zezwolenia – decyzja administracyjna wydana przez ministra właściwego do spraw transportu, Głównego Inspektora Transportu Drogowego lub określony w ustawie organ samorządu terytorialnego, uprawniająca przewoźnika drogowego do wykonywania określonego rodzaju transportu drogowego;
- 3) zezwolenia zagranicznego – dokument otrzymany na podstawie umowy międzynarodowej od właściwego organu innego państwa lub organizacji międzynarodowej przez właściwy organ Rzeczypospolitej Polskiej przekazywany przewoźnikowi drogowemu i upoważniający go do wykonywania między-

narodowego transportu drogowego, jednokrotnie lub wielokrotnie, do lub z terytorium państwa określonego w zezwoleniu lub tranzytem przez jego terytorium;

- 4) formularza jazdy – dokument wydawany na podstawie art. 11 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 684/92 z dnia 16 marca 1992 r. w sprawie wspólnych zasad międzynarodowego przewozu osób autokarem i autobusem (Dz. Urz. UE L 74 z 20.03.1992, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 6, t. 1, str. 306, z późn. zm.) oraz na podstawie umowy w sprawie międzynarodowych okazjonalnych przewozów pasażerów autokarami i autobusami (Umowa INTERBUS), sporządzonej w Brukseli dnia 11 grudnia 2000 r. (Dz. U. z 2003 r. Nr 114, poz. 1076);
- 5) certyfikatu kompetencji zawodowych – dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji i wiedzy niezbędnych do podjęcia i wykonywania działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego.

Wydaje się, że najważniejsze w omawianym zakresie jest wydawanie licencji i zezwoleń, co zostało uregulowane w rozdziale 2 „Zasady podejmowania i wykonywania transportu drogowego” oraz rozdziale 3 „Transport drogowy osób”. Poniżej zestawiono wybór najistotniejszych kwestii z tychże rozdziałów.

Podjęcie i wykonywanie transportu drogowego wymaga uzyskania odpowiedniej licencji na wykonywanie transportu drogowego (art.5). Licencji udziela się na czas oznaczony, nie krótszy niż 2 lata i nie dłuższy niż 50 lat, uwzględniając wniosek przedsiębiorcy.

Udzielenie, odmowa udzielenia, zmiana lub cofnięcie licencji następuje w drodze decyzji administracyjnej. Organem właściwym w sprawach udzielenia, odmowy udzielenia, zmiany lub cofnięcia licencji w zakresie transportu drogowego jest starosta właściwy dla siedziby przedsiębiorcy (w krajowym transporcie drogowym) i Główny Inspektor Transportu Drogowego (w międzynarodowym transporcie drogowym).

W licencji określa się w szczególności:

- 1) numer ewidencyjny licencji;
- 2) organ, który udzielił licencji;
- 3) datę udzielenia licencji;
- 4) podstawę prawną;
- 5) przedsiębiorcę, jego siedzibę i adres;
- 6) zakres transportu drogowego;
- 7) rodzaj przewozów;
- 8) oznaczenie obszaru przewozów w krajowym transporcie drogowym taksówką;
- 9) czas, na jaki udzielono licencji.

Licencję cofa się w przypadku gdy: wydano prawomocne orzeczenie zakazujące przedsiębiorcy wykonywania działalności

gospodarczej objętej licencją lub gdy przedsiębiorca nie podjął działalności objętej licencją w ciągu 6 miesięcy od dnia jej wydania, pomimo wezwania organu licencyjnego do jej podjęcia;

Licencję cofa się również jeżeli jej posiadacz: nie spełnia wymagań uprawniających do wykonywania działalności w zakresie transportu drogowego, rażąco naruszył warunki określone w licencji lub inne warunki wykonywania działalności objętej licencją określone przepisami prawa, odstąpił licencję lub wypis z licencji osobie trzeciej, zaprzestał wykonywania działalności gospodarczej objętej licencją, a w szczególności nie wykonuje, na skutek okoliczności zależnych od niego, transportu drogowego co najmniej przez 6 miesięcy, rażąco narusza przepisy dotyczące czasu pracy kierowców lub kwalifikacji kierowców.

W przypadku cofnięcia licencji nie może być ona ponownie udzielona wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia, w którym decyzja o cofnięciu licencji stała się ostateczna.

Licencja wygasa w razie: upływu okresu, na który została udzielona; zrzeczenia się jej; śmierci posiadacza licencji; likwidacji albo postanowienia o upadłości przedsiębiorcy, któremu została udzielona. Przedsiębiorca nie może zrzec się licencji w przypadku wszczęcia postępowania o cofnięcie licencji. W razie śmierci osoby fizycznej posiadającej licencję organ, który jej udzielił, na wniosek osoby, która złożyła wniosek o stwierdzenie nabycia spadku, wyraża zgodę, w drodze decyzji administracyjnej, na wykonywanie uprawnień wynikających z licencji przez okres nie dłuższy niż 18 miesięcy od daty śmierci posiadacza tej licencji.

Wykonywanie przewozów regularnych i przewozów regularnych specjalnych wymaga zezwolenia. W krajowym transporcie drogowym zezwolenie wydawane jest przez:

- wójta – na wykonywanie przewozów na liniach komunikacyjnych na obszarze gminy,
- burmistrza albo prezydenta miasta – na wykonywanie przewozów na liniach komunikacyjnych w komunikacji miejskiej,
- burmistrza albo prezydenta miasta, któremu powierzono to zadanie na mocy porozumienia – na wykonywanie przewozów na liniach komunikacyjnych w komunikacji miejskiej w określonych granicach,
- burmistrza albo prezydenta miasta, będącego siedzibą związku międzygminnego – na wykonywanie przewozów na liniach komunikacyjnych na obszarze gmin, które utworzyły związek międzygminny,
- prezydenta miasta na prawach powiatu, w uzgodnieniu z właściwym starostą ze względu na planowany przebieg linii komunikacyjnej – na wykonywanie przewozów na liniach komunikacyjnych przebie-

gających na obszarze miasta i sąsiedniego powiatu,

- starostę, w uzgodnieniu z wójtami, burmistrzami lub prezydentami miast właściwymi ze względu na planowany przebieg linii komunikacyjnej – na wykonywanie przewozów na liniach komunikacyjnych na obszarze powiatu, z wyłączeniem linii komunikacyjnych określonych wyżej,
- marszałka województwa, w uzgodnieniu ze starostami właściwymi ze względu na planowany przebieg linii komunikacyjnej – na wykonywanie przewozów na liniach komunikacyjnych wykraczających poza obszar co najmniej jednego powiatu, jednakże nie wykraczających poza obszar województwa,
- marszałka województwa właściwego dla siedziby albo miejsca zamieszkania przedsiębiorcy, w uzgodnieniu z marszałkami województw właściwymi ze względu na planowany przebieg linii komunikacyjnej – na wykonywanie przewozów na liniach komunikacyjnych wykraczających poza obszar co najmniej jednego województwa.

W międzynarodowym transporcie drogowym zezwolenie wydawane jest przez:

- Głównego Inspektora Transportu Drogowego – dla linii komunikacyjnych wykraczających poza obszar państw członkowskich Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym,
- Głównego Inspektora Transportu Drogowego lub organ innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym – dla linii komunikacyjnych nie wykraczających poza obszar tych państw.

Nie wymaga uzyskania zezwolenia tymczasowe wykonywanie przewozów osób w przypadku klęsk żywiołowych lub wystąpienia zakłóceń w przewozach wykonywanych przez podmioty innych gałęzi niż transport drogowy.

Przewóz okazjonalny wykonuje się pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu powyżej 7 osób łącznie z kierowcą. Dopuszcza się przewóz okazjonalny pojazdami zabytkowymi lub samochodami osobowymi prowadzonymi przez przedsiębiorcę świadczącego usługi przewozowe albo zatrudnionego przez niego kierowcę, na podstawie umowy zawartej w formie pisemnej w lokalu przedsiębiorstwa, po ustaleniu opłaty ryczałtowej za przewóz przed rozpoczęciem tego przewozu; zapłata za przewóz regulowana jest na rzecz przedsiębiorcy w formie bezgo-

tówkowej; dopuszcza się wniesienie opłat gotówką w lokalu przedsiębiorstwa – nie spełniającymi kryterium konstrukcyjnego określonego w ust. 4a i będącym wyłączną własnością przedsiębiorcy lub stanowiącymi przedmiot leasingu tego przedsiębiorcy.

Przewozy regularne w krajowym transporcie drogowym wykonywane są według następujących zasad:

- do przewozu używane są wyłącznie autobusy odpowiadające wymaganym ze względu na rodzaj przewozu warunkom technicznym;
- rozkład jazdy jest podawany do publicznej wiadomości przez ogłoszenia na wszystkich wymienionych w rozkładzie jazdy przystankach lub dworcach autobusowych;
- wsiadanie i wysiadanie pasażerów odbywa się tylko na przystankach określonych w rozkładzie jazdy;
- należność za przejazd jest pobierana zgodnie z cennikiem opłat, a pasażer otrzymuje potwierdzenie wniesienia opłaty w postaci biletu wydanego zgodnie z przepisami o kasach rejestrujących;
- w kasach dworcowych oraz w autobusie znajduje się dostępny do wglądu pasażerów opracowany przez przewoźnika lub grupę przewoźników regulamin określający warunki obsługi podróżnych, odprawy oraz przewozu osób, bagażu i rzeczy;
- cennik opłat został podany do publicznej wiadomości przy kasach dworcowych oraz w każdym autobusie wykonującym regularne przewozy osób, przy czym cennik opłat musi także zawierać ceny biletów ulgowych;
- zgodnie z warunkami przewozu osób określonymi w zezwoleniu.

Podczas wykonywania przewozów regularnych zabrania się:

- używania do przewozu innych pojazdów niż autobusy, autobusów nie odpowiadających wymaganym ze względu na rodzaj przewozu warunkom technicznym;
- korzystania z przystanków, na których nie została zamieszczona informacja o realizowanym rozkładzie jazdy zawierająca także nazwę, adres siedziby przewoźnika i numer telefonu przewoźnika lub niezgodnie z podanymi w tej informacji dniami i godzinami odjazdów;
- zabierania i wysadzania pasażerów poza przystankami określonymi w rozkładzie jazdy;
- pobierania należności za przejazd niezgodnie z cennikiem opłat podanym do publicznej wiadomości pasażerów;
- naruszania warunków przewozu osób określonych w zezwoleniu.

W zezwoleniu określa się w szczególności: warunki wykonywania przewozów; przebieg trasy przewozów, w tym miejscowości, w których znajdują się miejsca początko-

we i docelowe przewozów; miejscowości, w których znajdują się przystanki – przy przewozach regularnych osób. Załącznikiem do zezwolenia jest obowiązujący rozkład jazdy.

Zezwolenie wydaje się, na wniosek przedsiębiorcy, na czas nie dłuższy niż: 5 lat – na wykonywanie przewozów regularnych lub przewozów regularnych specjalnych lub na rok – na wykonywanie przewozów wahałowych lub przewozów okazjonalnych.

Po upływie powyższego okresu zezwolenie przedłuża się, na wniosek przedsiębiorcy, na okres nie przekraczający 5 lat.

Organy wydające zezwolenia odmawiają udzielenia lub zmiany zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w krajowym transporcie drogowym w przypadku, gdy wnioskodawca nie jest w stanie świadczyć usług będących przedmiotem wniosku, korzystając z pojazdów pozostających w jego bezpośredniej dyspozycji. Mogą również odmówić udzielenia lub zmiany zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w krajowym transporcie drogowym, w przypadku wystąpienia jednej z następujących okoliczności:

- zostanie wykazane, że projektowana linia regularna stanowić będzie zagrożenie dla już istniejących linii regularnych, z wyjątkiem sytuacji, kiedy linie te są obsługiwane tylko przez jednego przewoźnika lub przez jedną grupę przewoźników,
- zostanie wykazane, że wydanie zezwolenia ujemnie wpłynie na rentowność porównywalnych usług kolejowych na liniach bezpośrednio związanych z trasą usług drogowych,
- wnioskodawca nie przestrzega warunków określonych w posiadanym już zezwoleniu lub wykonuje przewozy niezgodnie z posiadanym zezwoleniem.

Podjęcie decyzji w sprawie wydania nowego lub zmiany istniejącego zezwolenia na linie komunikacyjne o długości do 100 km, w szczególności w zakresie zwiększenia pojemności pojazdów, częstotliwości ich kursowania, zmiany godzin odjazdów z poszczególnych przystanków powinno być poprzedzone analizą sytuacji rynkowej w zakresie regularnego przewozu osób.

Zezwolenie zmienia się na wniosek jego posiadacza w razie zmiany oznaczenia przedsiębiorcy lub siedziby i adresu przedsiębiorcy. Zezwolenie może być zmienione na wniosek jego posiadacza w razie zmiany przebiegu linii regularnej, rozkładu jazdy, zwiększenia pojemności pojazdów, częstotliwości ich kursowania lub zmian godzin odjazdów z poszczególnych przystanków. Zezwolenie wygasa w razie zrzeczenia się zezwolenia; upływu terminu określonego w zezwoleniu.

Zezwolenie cofa się w razie cofnięcia licencji; naruszenia lub zmiany warunków,

na jakich zezwolenie zostało wydane oraz określonych w zezwoleniu; niewykonywania przez przedsiębiorcę, na skutek okoliczności zależnych od niego, przewozów regularnych co najmniej przez 3 miesiące; odstąpienia zezwolenia osobie trzeciej, przy czym nie jest odstąpieniem zezwolenia powierzenie wykonania przewozu innemu przewoźnikowi, o którym mowa w art. 5 ustawy [2]. ◀

c.d.n.

Materiały źródłowe

- [1] Rozporządzenie Ministra infrastruktury z dn. 27 lutego 2009 r. w sprawie warunków dostępu i korzystania z infrastruktury kolejowej, Dz. U. Nr 35, poz. 274
- [2] Ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe, Dz. U. Nr 50, poz. 601
- [3] Ustawa z dnia 6 września 2001 r. O transporcie drogowym, Dz. U. Nr 125 poz. 1371
- [4] Ustawa z dnia 28 marca 2003 r. O transporcie kolejowym, Dz. U. Nr 86 poz. 789
- [5] Ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych, Dz. U. Nr 113 poz. 759
- [6] Ustawa z dnia 9 stycznia 2009 r. O koncepcji na roboty budowlane lub usługi, Dz. U. Nr 19, poz. 101
- [7] Ustawa z 16 grudnia 2010 r. O publicznym transporcie zbiorowym, Dz. U. Nr 5 poz. 13